

Piata kapitola

Keď som sa ráno obliekal v izbe, začul som dupot konských kopýt. Vyzrel som z obloka a zbadal, ako po ceste uháňa dvojkolesová brička. Zastala pred našimi dverami, vyskočil z nej vikár pán Roundhay a rozbehol sa po cestičke cez predzáhradku.

Holmes bol už oblečený a obaja sme mu rýchlo vyšli naproti. Pán Roundhay bol taký rozrušený, že sotva dokázal prehovoriť. Napokon nám lapajúc dych rozpovedal ďalší tragický príbeh.

„Môže za to diabol, pán Holmes! Zmocnil sa tohto úbohého mestečka!“ zvolal. „Pohybujete sa tu sám satan!“

Vikár si spojil končeky prstov, pozrel doprava a doľava, akoby hľadal správne slová.

„Pán Mortimer Tregennis v noci zomrel,“ vyhrkol. „Presne tak isto ako jeho sestra.“

Holmes bol zrazu plný energie.

„Zmestíme sa obaja do vašej bričky?“ opýtal sa.

„Áno, iste,“ prikývol pán Roundhay.

„Watson, raňajky budú musieť počkať. Pán Roundhay, radi vám pomôžeme. Rýchlo! Prv než narušia miesto činu.“

Pán Tregennis si na fare prenajímal dve izby — priestrannú obývačku a spálňu na poschodí nad ňou. Obe mali výhľad na trávnik, ktorý siahal až pod okno.

Prišli sme pred lekárom i políciou a cez vchodové dvere zamierili priamo do obývačky. Na výjav, ktorý sme zočili v to hmlisté marcové ráno, nikdy nezabudnem.

V izbe bolo príšerne dusno, hoci slúžka už otvorila okno. Na stole ešte vždy horela a dymila petrolejová lampa. Vedľa nej sedel na stoličke mŕtvy muž opretý o operadlo. Riedku bradu mal vystrčenú dopredu, okuliare zdvihnuté do čela a tvár obrátenú k obloku. V tvári, rovnako ako jeho sestra, mal výraz nefalšovanej hrôzy. Bol oblečený, hoci sa zdalo, akoby sa obliekal narýchlo.

„Myslím, že zomrel dnes skoro ráno,“ povedal pán Roundhay a sklopil zrak k dlážke. „Slúžka nazrela do jeho spálne a očividne v noci spal vo svojej posteli, je teda zrejmé, že zomrel až ráno.“

Holmes sa obzeral po izbe a všimol som si, ako sa znenazdajky zmenil. Bol napätý a ostražitý.

„Len chvíľočku, Watson,“ povedal a náhle vyšiel von na trávnik. Prešiel celú záhradu, kým sa cez okno vrátil dnu.

Potom svižne obišiel obývačku a bez slova vybehol hore do spálne.

Išiel som za ním. V spálni sa rýchlo rozhladol a dokorán otvoril okno. Pridržal sa steny, aby nevypadol, poriadne sa vyklonil a zvolal: „Ahá!“ Vzápätí sa nahlas rozchechtal. Potom sa vtiahol dnu, zbehol dolu, vyskočil otvoreným oknom z obývačky a ľahol si doluznačky na trávnik.

„Holmes!“ zakričal som naňho. „Ste naozaj...“

Skôr než som stihol dopovedať, už bol na nohách a natešený ako šteňa opäť vbehol do obývačky.

„Musím si poriadne prezrieť túto lampu, Watson,“ vysvetlil mi a skúmavo sa k nej naklonil. Bola to obyčajná mosadzná petrolejová lampička s cylindrom z mliečného skla.

Holmes ju starostlivo premeral a potom lupou nazrel pod tienidlo. Zoškriabal zvrchu trochu sadzí, vložil ich do obálky, ktorú si zasunul do vrecka.

Napokon, práve keď prichádzali lekár a polícia, nás Holmes aj s pánom Roundhayom posúril von na trávnik.

„S radosťou môžem zhodnotiť, že som pokročil,“ vyhlásil. „Ale nemôžem zostať a prebrať to s políciou.“ Obrátil sa k vikárovi: „Pán Roundhay, povedali by ste, prosím, inšpektorovi, aby dôkladne preskúmal spálňové okno a lampu v obývačke? Sú to stopy a spolu poskytujú odpoveď. Ak by polícia mala záujem o ďalšie informácie, rád kohoľvek prijmem v našom domci.“ Potom sa otočil ku mne: „Domnievam sa, Watson, že teraz budeme užitočnejší inde.“

Ďalšie dva dni sa nám polícia neozvala. Čudoval som sa, prečo nechcú spolupracovať s Holmesom. Možno ten prípad vyriešili sami.

Holmes za ten čas aj trochu oddychoval — schúlený v kresle a očividne pohrúžený do myšlienok. Väčšinou sa však sám prechádzal po okolí. Vracal sa po dlhých hodinách a nikdy mi nepovedal, kde bol.

